

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłať,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjatok  
Zradny je.

Za staw sprócný  
Napoj mócný  
Lubosé ma;  
Bóh pak swěrný  
Přez spar měrný  
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,  
Swěrnje džěłať  
Wšědne dny;  
Džěń pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpočń ty.

Z njebies mana  
Njeh čí khmana  
Ziwnosé je;  
Ziwa woda,  
Kiž Bóh poda,  
Wokřew F.

## Šserbske njedželske kopjeno.

Wudama ho kóždu šobotu w Šsmolerjez knihičisčezěni w Budyschinje a plačži šchwórtlětnje 1,50 hr. š portom.

## Jutry.

Lut. 24, 36—40.

O, najwjekešche,  
o, najšbožownišche,  
hnadypokničke jutry my!  
Šswět běšche panyl,  
Šhryštuš je stanyl;  
wjekel, wjekel ho, zyrfej ty!

Tak wschitke šwoný nam džěnka wot wschitkich wěžow pšich-  
wolaju; to ho wot wschitkich klětkow přěduje; to šchěščizjerjo we  
wschitkich zhrkwojach wjekele spěwaju; tutu wjekelu powjesež šhori  
na šwojich šhorolozach šlyšcha; š tym šrudni pšich rowach ho  
troščuja: tón Šnješ je stanyl, wón je wopradowže horjestaňyl! —  
Š džakomnej wjekelosežu čžemny tež my džěnka tón šwojaty  
krahny jutrowny šwojedžen šwojecječ. W našchim tekšče widžimny  
teho jutrowneho šěrschtu w jeho wulkej krahnošče a bójškej maje-  
štoleži. Čžemny šebi bliže rošpomničž

1. tón krahny jutrowny džiw,
2. to troščtliwe jutrowne postrowjenje,
3. te šbožne jutrowne nadžije.

1. Ša wjeczerju teho šamžneho dnja, na kotrymž běšche  
Šesuš horjestaňyl wot mownych, běchu jeho wučžomnižy šbro-  
madženi a durje běchu šamkujene, š bošesežu pšched Židami, a  
woni ho rošrěčžowachu wo tym, šchtož běšche ho štało. Woni  
běchu šrudni šnjercže Šhryštušoweje dla; woni wschitko, šchtož  
běšche ho štało, hiščeže njerošymichu. Šsnadž šu prajili: Šak  
džiwije ho tola žiwjenje a šnjercž tuteho Šesufa rošdžělujetaj!

Wón pšichidže jako Šoži šyn a wumrije na šudnym měštnje. Bóh  
šam jeho je šwojaty duchom a š mozu žalbuje, a poklaty na  
šchizju wišy. Wón wokolo čžaha a derje čžini a wuštrowia  
wschitkich šhornych, a ho jako šłóšnik šchizuje. Wšjetšchi rošdžěl  
njese žiwjenjom a šnjercžu šebi tola myšlicž njemóžemny. Šeho  
žiwjenje je žiwjenje šwojateho a jeho šnjercž je šnjercž hrěšch-  
niła. Bóh běšche š nim w jeho žiwjenju, a w jeho šnjercži wón  
šawola: „Wój Šožo, mój Šožo, čžehodla šh nje wopuščežil?“  
Šeho žiwjenje je jašne kaž šłónzo a jeho šnjercž je čžemna kaž  
wóz. Njedžrbimny my tehodla tež tak dwělowacž, kaž tam čži wu-  
čžomnižy? Še tón, kiž tak wumrije wprawdže wot Šoha póškla-  
ny? Še wón wopradowže Šoži šyn. Še tón, kiž jako šłóšnik ho  
šchizuje, bjes hrěcha byl? Še tón, kiž w šlabošče a haňbje na  
šchizju wumrije, wopradowže šhornych wuštrowil a mownych šbudžil?  
Čžehodla je Šóh pšchidał, šo jeho šyn ho wot čžlowjekow na  
drěwo haňby póškný? Šsnadž šu Židži, šnadž je Šaiphas a  
wškoša rada tole prawo měli, hduž šu jeho jako bohahanjerja  
wotšudžili, kiž je prajil, šo je tón Šeffias, runjež njeje Šoži  
šyn? — Šle nětko hladaježe na našch tekst. Šako wučžomnižy  
teho Šnješa wohladachu, dha ho wjekelachu a wjekele wolachu:  
tón Šnješ je stanyl, wón je wopradowže horjestaňyl! Nětko tež  
my wěmy: kotrehož šu Židži morili, teho je Šóh šako žiweho  
čžinił. Bóh šam je š tym wuprajil, šo je wón Šoži šyn, šo je  
wón Šeffias. Šiches šwoje horjestače wot mownych je wón  
móžuje wopokasany šyn Šoži, kotryž je do tuteho šwěta pšich-  
šchol, kotrehož je Šóh se šwojaty duchom a š mozu žalbowal, ta  
krahnošč Šožej krahnošče a ta podobnošč Šožeho bježa. W jeho  
šnjercži Šhryštušowu lubošč špošnajemy; špošnajemy, šo je



wón sa naš a sa naše hrěchi wumrjel, so by naš wumóhl wot wšichich hrěchow, wot hnjercze a wot czertowskeje mozy. Jeho horjestacze wot morych wobšwědźi, so je wón njesaminowaty czerpil, so je jeho hnjercz wopor dobreje wole, wopor wujednanja, so je so sa našu sbóžnosć hnjerczi podal. Wot teho čaka hnam, jako je so tym wučzownikam tón Knjes sjetil, hnu woni sa horjeni pschpowjedarjo tuteho krašneho jutrowneho džiwa. Nětko so wostalič njemóžachu, šwědźić wo tym, šchož běchu widželi a hlyšeli, šchož bě jich nasbožomnišce nahonjenje, jich najkruczišce pschšwědženje. Sakad jich žiwjenja je wot teho čaka: tón Knjes je stanyl, wón je woprawdže horjestanyl! Bjes jeho horjestacza bchmy so na jeho hnjerczi dživacž móhli jako na hnjerczi martraxja a šwědka wěrnosće, ab hnjercz wumóženja, kotraž je našu sbóžnosć dobyla, njebh byla. Nětko pat wěmy: tón, kotryž je našeje prawdosće dla šbuděny, je so našich hrěchow dla hnjerczi podal. Nětko e naše wumóženje dotonjane; pschetož tón Knjes je stanyl, wón je woprawdže horjestanyl. A my mamy nětko mēr i Bohom, to nam jeho troščitlivo jutrowne postrowjenje wobšwědźi.

2. Tón Knjes džišce k nim: „Mēr budž i wami!“ Mēr, mēr budž žysemu cžlowstwu, žysemu hrěchnemu šwěte, to je Šhrystufowe předowanje, jako je hiščeje tu na semi živy. Šizom jandželjo w nozy w Beshlehemje špěwachu: mēr na semi! A jako Jesuž nětko jako tón horjestanjeny so sjetil, wón ničžo druhe njepředuje, hacž: mēr budž i wami! Šak troščitlivoje bě tuto postrowjenje sa tuch wučzownikow, hosiž běchu wšichizy Šhrystufka na puczju jeho czerpjenjow wopuščizili! Nětko woni wje džachu, so je Jesuž we šwojej hnadži jim to wodal. A tež my mamy nětko mēr i Bohom. Šches jeho horjestacze je wón nam to wobšruczil. Nětko je so dopelnilo, šchož je šwaty profeta prajil: ta šchrafa leži na nim, so bchmy my mēr měli. Wóh Wótz je wopor wujednanja pschwilal a hrěch je wot naš wšaty. Tón Knjes je horjestanyl; to rěka: Wóh je mēr cžinil i cžlowjetami. To je wjehela jutrowna powjesč: my mamy mēr i Bohom šches Jesom Šhrysta. Ničžo njemóže nam tutón mēr rubić. Tež hrěch niž. Šschetož wšichizy, šiz do jeho wěrja, dyr bja šches jeho mjeno hrěchow wodalče dostacž. Dofelž tehodla hmy prawil ščinjeni šches wěru, dha mamy potoj i Bohom šches našeho Knjesa Jesom Šhrysta. Šchož wěri, so je Wóh Jesom Šhrysta šbudzil wot morych, tón ma mēr Boži, kotryž šwět njemóže dacž, ale, Bohu budž džak, tež njemóže wšacž. Tež najpošlednemu njepšcheczelej, hnjerczi, je jeho horjestacze mōž wšako; pschetož my wěmy, so tón, šiz je horjestanyl wot morych, budže naš šbudžicž na šudnym dnju, so bchmy mēr Boži měli. To je naša šbōžna jutrowna nadžija.

3. Je wjele tajšich, šiz praja, so njeje Jesuž horjestanyl. Ale njeje-li Šhrystuf horjestanyl wot morych a njebudžemy-li i nim horjestanjecž, dha hmy my šcheczenjo wbožnj šebani cžlowjetow. Šlaj, Šhrystuf je moje hěšto w žiwjenju, wón je mōj pucz, moja wěrnosć a moše žiwjenje, mōj pschškad a mōj wodžer; ja hmy šches njeho wumóženju, to je mōj trošcht w mojich hrěchach; so k njemu pschidnu je moja nadžija we wumrjeczu, a we tamnym šwěče dyr bjal šhonicž, so i tym ničžo njeje, so hmy sa šbudnicžku běžal? Šlaj, mōj najšwěczišchi nadawš je, pschibōžstwo a šle šchichy pschewiwecž, póczinje, šprawuje a bohobojasne žiw bchž, a šchepšlivoje wušmšchertje šwěta sa to njeku, a hdyž mēnju, so hmy wothwjeny šonz dobyl, dha dyr bjal šhonicž, so bēšce to šon, so hmy podarmo dželal, podarmo czerpil, podarmo so nadžijal, podarmo wojowal, so ničžo i tym njeje? Šadny šbōžnik, žane horjestacze, žane wěcžne žiwjenje? Pošledne nadžije šchecžana hole šdacze, pošledni trošcht šchecžana prošdne wumyšlenje? Woprawdže, by-li tai bylo, potom bchmy my

šchecžijeno najhubjenšchi mjes wšichimi cžlowjetami byli, potom by cžlowjet tuteho šwěta mudrišchi a šbožomnišchi byl, šiz praji: „Šegny a pijny, pschetož jutše hmy mortwi“. Ně, Bohu budž džak, tak njeje. Tón Knjes je horjestanyl! A „njebojče so, pschetož ja hmy živy a wy budžecze tež živi“, praji tón horjestanjeny šbōžnik hnam. Šsměmy wěczi bchž, so je njebjeska domiwa, hdyž je tež nam mēštno pschihotowane. Moji lubi! jutry hnu nam šako wobšwědčile: tón šchizowany a horjestanjeny je tež mōj Knjes. Duž šluž w jeho kraštwje. To je pucz i jutrownemu mērej. Je-li so se šwojim rtom wušnjacž Jesuža, so wón tón Knjes je a wěrish we šwojej wutrobje, dha budžecžty šbōžny a naš mēr we wutrobje, jutrowny mēr bjes šonga. Mēr našeho Knjesa Jesom Šhrysta, mēr teho horjestanjeneho, budž i wami wšichimi! Šamjen.

## Na jutry.

Šap. šf. 10, 34—41:

### Šhrystufowe horjestacze wot morych

#### — šngl našeho wumóženja! —

Štōš (cž. 831): Šulki Božo, šhwalbu cži w.

Šaleluja šawštaj, šyka Boža wobhnadžena, cžescž a šhwalbu Šhrystej daj! — Šches njeho by wumóženja; stanyl i rowa živy je Šesuž naše žiwjenje.

Šngl je i horjestacžom nam šwojim škicžil wumóženja Šesuž, žiwjenja Knjes, hnam, šórko wšeho wobšboženja. — Šaleluja wštajny, se hnjercze i nim stawajmy! —

Woprawdže nēt šhonimy, so hmy Boži wumóženi, dofelž jeho widžimy žiweho my wušwoleni; wón so štowaršchuje k nam, wědžicž naš chze k njebješam.

Šchischol wujednacž naš je i Wótzom, hdyž je nam so podal i njebjeskeje krašnosće, so nam naše hrěchi wodal po šwojej by šmilnosći a naš wumóhl k šbōžnosći.

Šako škar njebjesi po semi je šhudnj šhodžil. w horzej Božej lubosći wobčezenyh k mērej wodžil; i Duchom šwjatym pscheny Boži wón bě šlubjeny.

Krašnosć jeho widžachu Boži pošli wobhnadženi, štulki jeho šhwalachu; šwědžojo hnu wušwoleni mozy jeho Božeje, i kotrejž wobšwědčil so je.

Toho škōšć je morika, na šchiz jeho powyščila naša cžlowška žalostna. — Šbože wušhadža nēt i njeho nam, sa kotrychž wumrjel je, a naš k herbštwu dowjedže.

Mēr wšchal i Bohom ščinjeny šches jeho je šapčacjenje; na šeczi džen šbudženy je wón naše šawšcjenje, so hmy i Boha šwobodni, hdyž naš Ššrednik šastupi.

Wšchemu ludu pošlicza wěcžne w Šesužu so šbože, to je radošć jutrowna; w nim hmy šbōžne džeczi Bože; šlowa živa wón je nam, sa nim džemy k njebješam. —

## Jutry — špiritismuš.

Jutry šwojeczi drje lud, šaby pak, šcho jutry hnu. Šjenashoni tak jez, šcho jutry jemu bchž móhle nētkle, hdyž je wšcho tak pošne hnjertnosće a hnjercze. Duž pak tež njedocžaka horjestacze k nowemu wěrnemu šbožu. — Šajke wušhadža halle i jeneho horjestawanja w nowe wěrje do teho stanjeneho šbōžnika Jesom Šhry-



sta, kotryž, stanjši na jutrnym ranju, je hnjerczi mój přecž wofal a žiwjenje nam dobył.

Štož jutry hobjwjećzi, sabhwišči paš, što jutry hu, tón njenamafa tež pucž k trošchtej a k pokojej, hdyž steji pšči rowach lubych, hdyž žaruje wo padnjenyh. Wón njenamafa tón pucž, dokelž wěry nima, dokelž i wěru, se žiwey wěru njechwata k temu sbóžnikkej, kiž tež mowoy bě a pohrjebany, tola paš stany a je žiwy. Trošhta a potoj, a paš tola pyta a pyta jeho, hdyž i wěru to nječini, pšči wěrje nimo, t. r. we pšči wěry. Pščiwěra a njewěra, hdyž tutej njesujetej, to njespójnatowasch. Duž je tajki wot njewěry wěseje niz daloko, hnadž hižo w njej.

Tak sa troštom a pokojom pytajo běžachu jich wjele — k spirittimej, abo hdyž něchtón praji spiritualismus, dha je to to hantne, njech tež praja so je to něšto druge. S duchu, s duchom morwego chzedža rěčecž, so bychu ho troštowali, wjedžo, widžo, hlyšcho, čitajo, so mowoy je žiwy.

To čini ta! Hdyž prajisch: „Haj, něhdže w městach pšči mych wobobitnych spiritistických požedženjach!“ prajimy tebi: „ně, tež w Serbach, tež w herbich wšach!“ A praschejch ho: „Kak to možno?“ je ta wotmošwa ta frudna jutrowna: „Woni hu se hwojey wěru jenož hacž k Čichemu piatkej pščišchli, jenož hlyšcheli, a čitali, so tón fchizowany wumrě a so tehdy ho rowoy woczinihu a morwi stažechu. To hu tež wěri a hu tam stejo wostali na dnju hnjercze w hnjertnošči. Jutry nještu ženje wohladali, jutrowny row niz woczinihu widželi, do stanjeného žiwého sbóžnika ženje se žiwey wěru wěri. Se žiwey wěru wěričž to rěka: woni nještu ženje sjednoceni a pšches jene byli we wěry i Ježusom Khrystusom, našim sbóžnikom.“ „Ale“, hnadž prajisch, „runje na stanjeného sbóžnika ho powołaju!“ „Haj“, wotmošwimy, „a runje i tym poľasaja, so tutón jim ženje hiščež byl njeje tón sbóžnik; i tym praja i jeho hiščež njespójnachu a njesnaja, jeho, kiž pščiudže i raju žiwjenja so by nam pucž wotowril pšches hwoju hnjercž a hwoje horjestacze do tuteho raju žiwjenja!“

Jutrowny fšchescžan, jutrowna fšchescžanka wyřkajo wofnawa:

„Ješus, mój trošcht, žiwy je,  
Ja tež žiwjenje b'du widžecž!“

Či tamni a hnjercsch to jena macž byla, woni du a ho prascheja ruzh lamajo: „Je mój luby žiwy? Što čini wón dženka? Kak ho jemu dže?“

Pšči skladnošči budže naše kopjento dróbnischo wo pirittimje rosprowjećž

## „Mjelcž temu Knjesej a čakaj na njeho!“

(Stónčnje.)

Běchmy hacž do Němskeje došli, běchmy tež hižo přenje listy i našeje čorneje wofady dostali. Lubošč a džak hlyšchachmy i jich listow i nam rěčžo. Wšcho, kaž ho nam dšche, po prawej koliji dale bēžesche. Tu nadobo! Serero hu ho sběhnyli a hu wo wójnje pšhecžiwu Němžam! tak to klinešesche a wofasche pšches němšči kraj w januaru 1904. Missionaroyo njeběchu hēbi na nicžo tajke myřliti. S tuteho sběžka bu doľholětna wóna. Zadasche hēbi wjele woporow mjes bělymi a čornymi. Stónčnje Sereroyo podležachu. Njedaloko našeje stazije bě k wojowanju došchlo, w kotrymž čorni podležachu. Tehodla da ho w nožy žyle wobhdleřtowo našeje wšy do čžekanja; tož hlyžomni stazije hu ho sradžu wofhalili a hobju čžekli; missionar to do žyla njebě pytnyl. Nasajtra spšna, so bě tu žyle kam se žonami a džecžimi nětotryh bělyh hndlerjow, kotrychž běchu čorni morili. Tak hantliti tam i tuthy wofacž njemóžesche. Dowjedže žony a džecžiči hacž k wojerškej staziji, kotraž bě najbližšcha a namafa na druhim městnje džělo.

To bě na doľhi čžak to pošlednje, štož běchmy wo našej staziji hlyšcheli. Bě nam jara žel, so ani najmjeńšesche powjesče wjazh njedostachmy. Měžaz po měžazu ho miny. Tu pščiudže k nam farar, i kotrymž ho derje snajachmy. Naš powitawšči wučezje i ropora kopjeno — „Reformation“ ho mjenuje — a rjeknu: „Tu steji něšto wo waschej přjedawškej staziji!“ Tak prawje njewěrjo wša mój muž kopjeno do ruki. Wórny spšna, so bě pšhecžel prawje měl. Wo džiwnyh pucže drje, tola paš rjenje spokoji Wóh Knjes to žedjenje našeje dusche po jenej powjesčiči i tamneho daloscho nam paš toľa tak lubeho kraja.

A kajka bě to powjesčičž?!

Srjedža do wojowanjow naš dowjedže. Pólny předar čehnje i malej čžjódku němšch wojowanjow pšches Sererokrajinu. Pščiudže do našeje wšy. Je spalena. Pólny předar ju pšchodži, pšchodži puste jahrody, pščiudže na pohrjebniščežo a namafa tam wšcho njewobšchodžene. Tež schula a rjana žrčej stej sžeržanej. Žrčej bě hižo nasdala widžal, bě i kalkom wobčena. Stónčnje fastupi tež do našeho doma. Bě tam frudny napohlad! Sereroyo, kofšič hiščež k póhanštwu džeržachu, běchu dom žyle wurubili a na pošledk wohen šakžili. S tym bě ho džělo doma, niz wcho, wupalil.

Tak tam pólny předar něšto stejesech w rospadankach našeho domu. Na doľho ho doľhada, so na čžornej seženje něšto wšy. Bě to mój schpruch. Kur a wohen bě jón sežornik, tola čžitacž hiščež móžesche: „Mjelcž temu Knjesej a čžakaj na njeho!“ Džito to! Wšchitko druge bě spalene abo rubjene abo šnicžene, jenož tuto hlowo psalma bě wšcho pšchěrało, tuto hlowo, kotrež bě naš pšches telko lět hwoju pšchewodžalo!

We wutrobje hnuty hlada předar na tón schpruch na čžornej seženje, kotryž jeho dopomina na džělacžerow knjesoweho misšionštwu, kofšič běchu tu pšchinjeřli do čžemneho póhanštwu čžornych Sererow w hwojwo Knjesoweho ewangelijona. Wón widžiči jich bēženje a próžowanje, jich wšy a strachi a widžiči tež, kak tuto hlowo se seženy jich wofschew'a, trošchtuje, pošlylja. Haj, tuto poderidženje tam w našim domje, tuto hlowo i 37. psalma je jeho tak šapšchjalo, so wón wječor hwojich hwojnych towaršchow w žrčtwi šhromadži; je čžima tam; jenož dvě hwojčžy roshwojluja nělak čžitowoy rum. Wo schpruchu se seženy rěčiči pólny předar, wo 7. schtučžy 37. psalma. A woni tam wofřjedž njeměrow a wojowanjow hwojnya to hlowo a šajto ras lije ho mēr i wšykoľa do njeměryh wutrobow a pšchitjeke pokoj.

S tym njeje paš to pólnemu předarjej doščž. Do domišny pošezele wón powjesčž wo tym, štož bě tam nadeřchol w puřtej misšionškej staziji, w našim domje. A tutu powjesčž bě nam naš pšhecžel pšchinjeřli.

Nam drje ho hlyšy žarowan'a ronzachu. Šdasche ho nam tola, so bě žyle doľhe džělo mojeho muža podarmo bylo. Tola tuta džiwna stawišna mojeho schprucha w tym wupalenym, šapšchentym domje bě nam wěste hwojčženje, haj wěšty šawdarot na to, ho Wože hlowo tola wobřhowa to stónčnje dobyče.

A tak je to tež bylo! Njech tež ho wšch stazije i nowa i misšionarami njewobřadžichu, ewangelion ž ho dale a bóle po žlym kraju předowal a je se hownowanjom bylo!“ Tak powjedasche misšionarka.

A hdyž nětko to džělo Knjesoweho misšionštwu w jich wjele krajach bhwa hacžene a šadžeržowane pšches šwastarjow wulkeje wójny, dha tola a kol to hlowo teho Knjesa dobudže stónčnje a dobudže žyle! „Mjelcž temu Knjesej a čžakaj na njeho!“ tuto hlowo šapšch ho tuž wšchem wutrobam hwojwo nits w tajkim njeměryh čžaku, kaž to naš je, wšchje tež tym, kotrež hu w njeměry wo Knjesowe misšionštwu.



## Zvrfej a stat.

„Začni ho to, abo što to je?“ ho praschesh nětke dyš a dyš, pntnywšchi tu a tam nětšto, štož se śwětneho ducha nascheho čaža ho bycz njeida. Tak bě w Lipsku a je tež hiščeze wótra agitazija ja śwětne škulu. Sezěhwł tuteje bě, so bu tam mnoho džězi i nabožneho rošwucžowanja wšatych. Tola w bėhu poslednich njeđel ho tu nětcht pscheměnja. Starschi pschisjewjeja swoje džězi i nowa ja nabožne rošwucžowanje. Wjaz hač 10 000 džězi bu i nowa ja nabožne rošwucžowanje samolwjnych a wjaz ho jich hiščeze samolwjja. Tež njes wučerjemi pokajuje ho wjaz rošwucžowanja ja hibanje a wojowanje starschich, hač wučerjo džělaju kamo w Lipsku a na druhich městnach w tutny prózowanju starschich, swoje džězi jažo do nabožneho rošwucžowanja domjesč, ho bu.

Tež tu we Sužizy njeđu starschi i tym spofojom, so drje ho nabožne hodžiny w školach hiščeze džerža tola pak i blakami ho ničžo i katechizma njeučinje a tež nimale žadny schpruch a žana škěrlišchowa schucžka. Žada ho, so by ho, hdyž wučerjo njebychu chzyl na wučerjenje schpruchow, katechizma, škěrlišchow džiwacž, wošebita hodžina ja to wot duchownych džeržaka, pak w Božim domje pak w škuli. To poslednje drje by to křmanskje bylo; džězifemšch wostawa nimo toho ja nasche džězi.

## Prawa swoboda.

Stary duchowny ženska w Berlinje, kiž je tam přeni mišionisti seminar jakož, džěšče ras k enemu swojich khorých wožadnych. Žeho pučž jeho nimo twarjenja wjedžešče, na kotrymž ho hiščeze twarješče. Kunje murjerjo pschi hwacžinje žedžachu. Duž jedyn njes nimi, hruby wopilž, poča: „Stary ženska, pój a wupij tutu šklenžu!“ a pschi tym jemu šklenčžku palenža pschch wocži džeržešče. Žeho towaršchojo ho wóšie žměžachu. Duchowny ženska i měrom k hanjazemu murjerjeji štupi a džěšče: „Rubš pschčželo, hdy bych ja picž chzyl, bych to mohł, ale ja njecham; ty pak dyrbiš picž!“ Na to dale džěšče. Tón wopilž pak ja nim wolašče: „Šhto? Ža dyrbiš picž? To chzu tola pokasacž, i picž njetrjebam!“ A i tym nalatu šklenžu wo kamjen wrjěšny, so ho rošrašy.

Njedžele dolho je potom murjer pschčžiwjo swojemu wopilstwu wo owal, kiž by pschčžewo a pschčžewo jako nad nim došlo.

Duž wobšamšny, k duchownemu ženzu hič a jemu swoju nužu a šlabošč wustoržicž a jeho wo wodacžje ja swoju hrubošč přepřčž. Ženska wošeho wotrocžka hrěcha na teho pokaja, kiž bě prajil: „Šhtož hrěch čžini, tón je hrěcha wotrocžk; je-li so waš ššyn wušwobodži, dha ježe prawje swobodni“. Wšohemni picžlej ho na posledku i Božej pomozu tola poradži, ho wot swojeho wopilstwa wušwobodžicž.

## A rošwucžowanju.

„Šhubiwšchi žmju wolu namakach šwožo swojeho žiwjenja“, tak rjeknu jedyn wěrjazy na žmjeršnym ložu. —

„Pschi wšchěm, šhtož w pschilhadžachm lěče na minje pschitdže, budže Boža hnada došahač ja to, so nje tajšeho sežini, so ho woli šnješa podwolou. Tak widžu pschede min sbožowne nowe lěto!“ Tole šapiža žebi do knihow muž wěrjazy pschi spocžatku noweho lěta. —

„Ža žm ho modliła se spowjednym Wótžom a ho i nim spowjedala swojemu Bohu, duž nětšto ničžo dale njecham a praju: šnježe, woja wola ho šta!“ tak šchepasche rošwucžowanje šta-

ruschka na khorokožu, čžalajo na to, so Bóh šnješ posčžele žmjerč.

Š Šothringšleje pišče ho tole: Pschi jenej škuli wulkeho města bu wučer š smuškowneje Franzowšleje postajeny. Tón njedasche ho ani pschi spocžatku ani na šbnzu rošwucžowanja modlicž. Pschi tym wosta to tež nětotre dny. Ras rano pschi spocžatku rošwucžowanja postanu nět pacholl a rjeknu: „Man je prajil, so dyrbi ho do rošwucžowanja modlicž!“ Žeho małi towaršchojo, kotřiž to nowotatške pscheměnenje franzowškeho wučerja tež rošwucžiwli njebčchu, postanu a šapocžnu ho modlicž. Wučer, pschchwapjenu, njeleži, a džězi došončža modlitwu. Wot kamžneho dnja špěwaju džězi tuteje rjadownje wšchědnje modlitwu, wučer — tak dolho na taflu piža abo pschi wotnje štejo čžaj pschčžinja.

## Š bliska a š daloka.

„Macžiza ššerbška“ wotněje swoju hlownu šhromadžšnu šrijedu po jutrach popoldnju 2 hodž. w ššerbškim domje w Budyščinje. Šškoda je, so ho pschčžewo hiščeze nasch ratarški lud bóle ja Macžizu ššerbšku nješajinuje ale nasdala šteji. Bych nětčil, so bych posledne lěta runje tu nětšto pschčžiwicž dyrbjale.

Š Šramboršleje a š Bartina ho pišče, so je wšchšchi presidenta ščžehowaze pomintarje šuda wššeršil; „Šednanja w Londonje žu ho pschčžewšle; wššita ententy žu města Düsseldorf, Duisburg a Ruhrort wobšadžile. Wššewšchčželška móž potščžuje prawo. Šrute a nješšlužene měrwucžinjenje čžini ho nam hiščeze čžejšche psches namožne spocžinanja. Tón čžaj žarowanja a nuš nješnježy žane šawne šawješelenja, kotrež žu polne hary. Wothladani wot t. h. so bych šakotšy je šakajšjom pschčžiwjo tajšim wuhotowanjam šakročžil. Mam doššerš k ššrowemu rošomej a wóčžnowkrajnemu šmššlerju Šramborčanow, so wostaja wšch šawne wuhotowanja, kotrež ho nješnježy i duchom tuteho čžaja a kotrež šewž k temu pomhaja, so ho nušu kraja njedopššawšchi, žani ššebamy“. — Hdyž ho to nětšto tu w Šakškej rošladuješch, tež po Sužizy, je čži, jako by tu wot teho předy naššomšeweho ššroweho rošoma a wóčžnowkrajneho šakčžewa pschewjele njebylo. A so do žyła halle jedyn presidenta šud tak pomintarje dyrbi, je po prawom šrudnje; pokaje tak prawje tón „wóčžew-postup“, kotryž je lud čžinił porujo lětam 1806-1813. Šle žnadž je to w Šakškej šepje doščž tajšle pomintarje nje-pschšindže? Šdyž ho dopomnišch, so bu halle njedawno i wššokteho šakškeho města pschi podobneji ššladowšči — we wječžorne ššemššij bě podobne pomintarje wušchlo — prajene, so to pola naš žyle hinal hač tam, dha wšch na čžim to leži, a so tu njeje šepje ale — hubješšcho. A šda ho, so tež my tu w ššerbškej Sužizy ničžo šepšchi nješšny, tež nje w poššnym čžaju, džerži tola u. pschi mlodžina runje na poššnych ššobotach swoje šawješelenja. Džiwacž ho to tola potom nješšmeli, so to nočže šepje byčž i nami, nč, wšle bóle džiwacž ho dyrbjeli na tym, so njeje hišo hubješšcho. — Podobnje kaž i Šramboršleje, ššlyščinu i Šadenšleje. Šartaje šejma ho tam wobščžewo na lud i namolwjeršjom, w kotrymž njes druhim čžitach: „Šapomintarje mlodžinu, so by ho wušwobodži a wot wóšneho požadanja ja šawješelenjemi a so by ho jažo pschčžiwobročžiwja šarym dobrym počžintam a šarej špokojnošči i jednorym!“

Šistowanje: M. w M. ja Quasimodogeniti. — Š. w Š. ja Miššericordias.

Šamolwity redaktor: šaraj Wyracž w Šoščžizach. Šžiščž a naklad: Ššmolerjež knihicžiččžeršnja, šap. družštwjo i wobni. ruk. w Budyščinje.